

Tükörkép

Ha tükörbe nézel és látod benne
sötét hajad között már sok a fehér.
Akkor állítsd takarékra a lángot,
akkor rád fér már egy kis pihenés.

Hatvan éven felül másként lát az ember:
okosabb, bölcsőbb lett az idők során.
Szemünkben tapasztalt mély igazság ül.
Lelkünk tengerén végtelen nyugovás.

Nem kell már szaladni a hosszú úton.
Elég a csendes ballagás.
Nem kell a Nap forró perzselése,
Elég belőle egy langyos sugár.

Halkul és csendesül szívünk dobbanása,
már ujjongva nem lelkesedünk.
Harsány kacagás ritka vendég nálunk,
Szelíd mosolygás lett az életünk.

Váratlanul jött el, most már itt is marad.
Ránk mosolyog az aranysárga Ősz.
Lassú léptekkel lassan mögénk oson.
Átfog- átölel a múltó idő.

Egyre többet nézegetünk vissza.
Csalogat a régvolt - hívogat az emlék.
Zord téli estéken meleg kandallónál.
Emlékezni hív egy öreg karosszék.

Ilyenkor csendben engedd el magad,
repülj az emlékezet sebes vonatán.
Lassan- óvatosan! Nagyon sok az emlék,
sok a megálló, sok az állomás.

Egy-egy emléken túl sokat ne időzz!
Ami elmúlt egyszer, visszasírni kár.
Hisz körülöttünk vannak, akiket szeretünk.
Talán még számunkra is nyílik még a virág.

Így hát bátran nézz csak a tükörbe,
Őszülő hajad tiszteletet ad.
A lángot azért csak hagyd a takarékon.
Hosszú volt az út! Pihenni kéne már.